

Arrest

nr. 346 903 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 4 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 9 september 2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15 in het kader van een gezinshereniging met mevrouw B., echtgenote van Belgische nationaliteit. Op 4 januari 2021 verkreeg hij een F-kaart, geldig tot 4 januari 2026. In november 2021 werd uit het huwelijk een zoon geboren met de Belgische nationaliteit.

1.2. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 6 januari 2023 werd verzoeker definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 15 maanden wegens slagen en verwondingen en opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid op zijn partner, de moeder van zijn kind.

1.3. Op 20 april 2023 werd verzoeker ambtshalve geschrapt en werd zijn verblijfskaart ingetrokken. Hij heeft België vervolgens verlaten en werd in Hongarije gedetineerd in het kader van een veroordeling wegens mensenhandel.

1.4. Op 7 oktober 2025 keerde verzoeker, na het uitzitten van zijn straf in Hongarije, terug naar België en werd diezelfde dag van zijn vrijheid beroofd.

1.5. Bij vonnis van de familierechtbank te Brussel van 16 oktober 2025 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw B. ontbonden. Mevrouw B. verkreeg alle ouderlijke rechten over het minderjarig kind.

1.6. Op 4 februari 2026 werd verzoeker vrijgesteld.

Op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer:

Naam: T.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

[x] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen zijn partner of persoon met wie hij samenwoont, feiten waarvoor hij op 06.01.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 24.11.2025, heeft de betrokkene verklaard een kind te hebben in België. Hij verklaart ondertussen gescheiden te zijn van de mama van het kind. Verder heeft hij geen andere familie in België. Hij verklaart psychologische problemen te hebben vanwege zijn situatie, maar heeft hiervoor nog geen hulp gevraagd aan de dokter. Hij wilt niet terugkeren naar Tunesië, omdat hij zijn zoon hier heeft en opnieuw verblijfsrecht wilt aanvragen.

Betrokkene had in 2020 verblijfsrecht verkregen op basis van gezinshereniging. Maar ondertussen heeft zijn ex-partner alle contacten verbroken met hem, waardoor er ook geen contact met zijn zoon is, behalve sporadisch via de grootmoeder. Uit dossieranalyse blijkt dat meneer veroordeeld is vanwege geweld op zijn partner en dat mevrouw alle ouderlijke rechten heeft. Op 20.04.2023 werd hij afgevoerd van ambtswege. Na de scheiding verklaart meneer Europa te zijn doorgetrokken. Hij zou opgesloten zijn geweest in Hongarije, waarna hij is teruggekeerd naar België. Hierdoor verloor betrokkene zijn recht op verblijf.

Om een voldoende gedrag van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder bescherming van artikel 8 EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren

worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto ties "EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Josph Grant v Verenigd Koninkrijk, §30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader van het kind heeft erkend, de bijdrage tot het zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement, van de ouder ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan. Zoals betrokkene zelf verklaarde, ging hij na zijn scheiding weg en werd hij veroordeeld in Hongarije. Betrokkene heeft geen contact met zijn zoon behalve sporadisch via de grootmoeder.

De feiten zijn bovendien ernstig en getuigen van een gebrek aan respect van de betrokkene voor zijn fysieke en psychische integriteit van zijn gezin. De feiten werden bovendien gepleegd binnen de huiselijke sfeer. Dergelijke feiten kunnen de gezonde en evenwichtige ontwikkeling van kinderen eveneens ernstig ondermijnen. Dergelijke feiten gepleegd bij herhaling in de woonst van de benadeelde verhogen het onveiligheidsgevoel. De openbare orde komt dan ook op ernstige wijze in gevaar.

Dit alles getuigt tevens allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het bestaan van een beschermwaardig gezinsleven met zijn kind in de zin van artikel 8 EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 07.10.2025 in België (na zijn terugkeer uit Hongarije). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

[x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ; Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen zijn partner of persoon met wie hij samenwoont, feiten waarvoor hij op 06.01.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij

zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.7. Eveneens op 4 februari 2026 werd aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de Heer,:

Naam: T.

Voornaam: A.

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tunesië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.02.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

[x] Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen zijn partner of persoon met wie hij samenwoont, feiten waarvoor hij op 06.01.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 24.11.2025, heeft de betrokkene verklaard een kind te hebben in België. Hij verklaart ondertussen gescheiden te zijn van de mama van het kind. Verder heeft hij geen andere familie in België. Hij verklaart psychologische problemen te hebben vanwege zijn situatie, maar heeft hiervoor nog geen hulp gevraagd aan de dokter. Hij wilt niet terugkeren naar Tunesië, omdat hij zijn zoon hier heeft en opnieuw verblijfsrecht wilt aanvragen.

Betrokkene had in 2020 verblijfsrecht verkregen op basis van gezinshereniging. Maar ondertussen heeft zijn ex-partner alle contacten verbroken met hem, waardoor er ook geen contact met zijn zoon is, behalve sporadisch via de grootmoeder. Uit dossieranalyse blijkt dat meneer veroordeeld is vanwege geweld op zijn

partner en dat mevrouw alle ouderlijke rechten heeft. Op 20.04.2023 werd hij afgevoerd van ambtswege. Na de scheiding verklaart meneer Europa te zijn doorgetrokken. Hij zou opgesloten zijn geweest in Hongarije, waarna hij is teruggekeerd naar België. Hierdoor verloor betrokkene zijn recht op verblijf.

Om een voldoende gedrag van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder bescherming van artikel 8 EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although cohabitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto ties" EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Josph Grant v Verenigd Koninkrijk, §30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader van het kind heeft erkend, de bijdrage tot het zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement, van de ouder ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Zoals betrokkene zelf verklaarde, ging hij na zijn scheiding weg en werd hij veroordeeld in Hongarije. Betrokkene heeft geen contact met zijn zoon behalve sporadisch via de grootmoeder.

De feiten zijn bovendien ernstig en getuigen van een gebrek aan respect van de betrokkene voor zijn fysieke en psychische integriteit van zijn gezin. De feiten werden bovendien gepleegd binnen de huiselijke sfeer. Dergelijke feiten kunnen de gezonde en evenwichtige ontwikkeling van kinderen eveneens ernstig ondermijnen. Dergelijke feiten gepleegd bij herhaling in de woonst van de benadeelde verhogen het onveiligheidsgevoel. De openbare orde komt dan ook op ernstige wijze in gevaar.

Dit alles getuigt tevens allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische minderjarige zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immer in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kind in de zin van artikel 8 EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaringen kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"Eerste middel: schending van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht

1. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt elke verwijderingsmaatregel die een ouder scheidt van zijn minderjarig kind een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Uw Raad oordeelt consequent dat een bevel om het grondgebied te verlaten slechts wettig is indien:

- een concrete en Individuele belangenafweging werd verricht.
- waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het dossier (RvV, nr. 175.039 van 22 september 2016; RvV, nr. 229.963 van 3 januari 2020).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat een dergelijke afweging werd gemaakt.

2. Het staat vast dat verzoeker de vader is van een Belgisch minderjarig kind. Dit volstaat om het bestaan van gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aan te nemen.

Uw Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat:

- het ontbreken van exclusief ouderlijk gezag.
- noch het feit dat de contacten beperkt zijn.

het bestaan van gezinsleven kan ontkennen

(RvV, nr. 210.745 van 11 oktober 2018; RvV, nr. 246.089 van 14 december 2020).

De motivering van de verwerende partij, die stelt dat verzoeker zijn kind slechts “zeer zelden” ziet omdat het kind bij de grootmoeder verblijft en de moeder het exclusief gezag heeft, is juridisch irrelevant en onvoldoende gemotiveerd.

Het EHRM benadrukt dat ook een ouder die niet samenwoont met zijn kind, recht heeft op bescherming van het gezinsleven (EHRM, Kroon e a. t. Nederland, 27 oktober 1994).

3. Volgens zowel de rechtspraak van het EHRM als die van uw Raad moet bij elke beslissing die een minderjarig kind treft, het hoger belang van het kind een eerste overweging vormen.

Uw Raad vereist dat dit belang uitdrukkelijk en autonoom wordt onderzocht

(RvV, nr. 218.427 van 18 maart 2019; RvV, nr. 252.821 van 7 april 2022).

In de bestreden beslissing ontbreekt elke concrete analyse van:

- de impact van de verwijdering op het Belgisch kind.
- het recht van het kind om regelmatig contact te hebben met zijn vader.

Dit vormt een manifeste schending van artikel 8 EVRM, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.”

3.1.2. De relatie tussen een ouder en een minderjarig kind valt vanaf de geboorte onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, *Berrehab t. Nederland*, par. 21; EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, *Kroon e.a. t. Nederland*, par. 30). Die bescherming is evenwel niet absoluut. De omvang en intensiteit van het feitelijk uitgeoefende gezinsleven, samen met het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, wegen mee in de afweging die de tweede alinea van artikel 8 van het EVRM voorschrijft (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif t. Zwitserland*, par. 48; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner t. Nederland*, par. 57-58).

Het effectief uitgeoefende gezinsleven tussen verzoeker en zijn zoon was op het ogenblik van de bestreden beslissingen feitelijk onderbroken. De zoon is geboren in november 2021. Verzoeker werd op 6 januari 2023 veroordeeld tot 15 maanden effectieve gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen tegen de moeder van het kind. Hij werd op 20 april 2023 ambtshalve geschrapt. Hij heeft België vervolgens verlaten en werd in Hongarije gedetineerd wegens mensenhandel. Bij vonnis van de familierechtbank te Brussel van 16 oktober 2025 werd het huwelijk ontbonden en bekwam de moeder alle ouderlijke rechten. Verzoeker is op 7 oktober 2025 naar België teruggekeerd en werd op 4 februari 2026 aangehouden. Volgens zijn eigen verklaringen in het kader van het hoorrecht onderhoudt verzoeker geen rechtstreeks contact met zijn zoon en verloopt het contact uitsluitend en sporadisch via de grootmoeder. Hij brengt geen stuk bij waaruit blijkt dat hij in de zorg of opvoeding van zijn zoon heeft bijgedragen, of dat de huidige feitelijke afwezigheid van een uitgeoefend gezinsleven berust op een tijdelijke en omkeerbare situatie.

Onder die omstandigheden kon de gemachtigde in redelijkheid besluiten dat het gezinsleven van verzoeker met zijn zoon, voor zover thans nog bestaand, in de proportionaliteitsafweging onder artikel 8, tweede lid, van het EVRM beperkt gewicht in de schaal legt. Daartegenover staat de ernst van de feiten die de bestreden beslissingen schragen. Slagen en verwondingen tegen de partner binnen de huiselijke sfeer raken aan de bescherming van de fysieke integriteit van personen in een vertrouwensrelatie. Het EHRM heeft herhaaldelijk de positieve verplichting van de Staten bevestigd om effectief tegen huiselijk geweld op te treden (EHRM 9 juni 2009, nr. 33401/02, *Opuz t. Turkije*, par. 159; EHRM 2 maart 2017, nr. 41237/14, *Talpis t. Italië*, par. 100-101). Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Luik van 6 januari 2023 blijkt duidelijk dat de feiten als zeer ernstig werden beschouwd; er kan ook worden aangenomen dat de strafmaat van 15 maanden effectieve gevangenisstraf de ernst weerspiegelt die de strafrechter aan de feiten heeft toegekend.

Het hoger belang van het kind werd door de verwerende partij meegewogen. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk dat verzoeker een minderjarig kind in België heeft, dat het kind bij de moeder verblijft die alle ouderlijke rechten uitoefent, en dat het contact tussen vader en kind sporadisch en indirect is. De

impact van de verwijdering op het kind kan, gelet op de feitelijke afwezigheid van een door verzoeker uitgeoefend gezinsleven, niet als doorslaggevend worden gekwalificeerd. De bestreden beslissingen merken bovendien op dat de voorgehouden banden niet absoluut worden verbroken, nu communicatie via moderne communicatiemiddelen mogelijk blijft (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. t. Zweden*, par. 100). Verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit een schadelijke en specifieke impact van zijn verwijdering op zijn zoon zou blijken.

Waar verzoeker zich beroept op rechtspraak volgens welke het ontbreken van exclusief ouderlijk gezag of beperkt contact het bestaan van een gezinsleven niet uitsluit, gaat hij eraan voorbij dat de gemachtigde zijn besluit niet enkel op die elementen heeft gesteund. De gemachtigde heeft het geheel van feitelijke gegevens in overweging genomen: de scheiding, de langdurige fysieke afwezigheid wegens detentie, het ontbreken van rechtstreeks contact, het ontbreken van bijdragen aan zorg of opvoeding en de aard van de gepleegde feiten. Op grond van die samenhang is het besluit dat het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, niet kennelijk onredelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Tweede middel: schending van het Unierecht — artikel 20 VWEU en rechtspraak CJUE

4. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie mag een derdelander-ouder van een Unieburger-kind niet worden verwijderd indien deze maatregel ertoe leidt dat het kind het effectieve genot van de aan zijn Uniestatus verbonden rechten wordt ontnomen (CIUL. Zambrano, C-34/09, Chavez-Vilchez, C-133/15).

Uw Raad past deze rechtspraak consequent toe en vereist dat de verwerende partij onderzoekt of de verwijdering van de ouder ertoe leidt dat het Belgisch kind feitelijk gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlate (RvV, nr. 221.270 van 20 mei 2018, RvV, nr. 259. 708 van 27 oktober 2022).

In casu werd geen enkel concreet onderzoek verricht naar:

- de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn kind,*
- noch naar de gevolgen van de verwijdering voor het kind.*

De loutere vaststelling dat de moeder het exclusief gezag heeft, volstaat volgens de CJUE niet om het Zambrano-beginsel buiten toepassing te laten (Chavez-Vilchez. punt 71).”

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 20 van het VWEU en verwijst daarbij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, (hierna: VWEU) verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten, met name het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en te verblijven. Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van Unieburger de primaire hoedanigheid van onderdanen van lidstaten moet zijn. In die omstandigheden verzet artikel 20 van het VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 41; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, pt. 41-42).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de situatie van het kind heeft onderzocht en heeft vastgesteld dat verzoeker geen daadwerkelijke zorg- of afhankelijkheidsrelatie aantoont. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker ondertussen gescheiden is van de mama van het kind, dat zijn ex-partner alle ouderlijke rechten heeft en dat verzoeker geen contact heeft met zijn zoon behalve sporadisch via de grootmoeder. Dit wordt niet weerlegd door verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de “*Zambrano*”-rechtspraak slechts toepassing vindt wanneer de verwijdering van de derdelander-ouder tot gevolg zou hebben dat het Unieburger-kind feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. *In casu* blijkt uit de motivering geenszins dat dit het geval zou zijn, nu het kind in België verblijft bij de moeder die het exclusief ouderlijk gezag uitoefent en de dagelijkse zorg op zich neemt. Verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is om het effectieve genot van de aan het Uniestatuut verbonden rechten van het kind te waarborgen.

Gelet op deze vaststellingen kon verweerder redelijkerwijze besluiten dat de verwijderingsmaatregel niet tot gevolg heeft dat het Belgisch kind België of het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Derde middel: onjuiste toepassing van het begrip openbare orde

5.1. Volgens de rechtspraak van de CJUE kan een maatregel gebaseerd op openbare orde slechts worden genomen indien het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving (CJUE, Bouchereau, 30/77: Tsakouridis, C-145/09).

Uw Raad herneemt deze vereisten systematisch (RvV, nr. 234.356 van 29 januari 2021. RvV, nr. 261.312 van 15 februari 2023)

In casu beperkt de verwerende partij zich tot het vermelden van feiten van intrafamiliaal geweld, zonder:

- enige analyse van de actualiteit van het gevaar,
- enig risico op herhaling,
- of enige evaluatie van het huidige gedrag van verzoeker.

Dit volstaat niet om een beroep op openbare orde te rechtvaardigen.

5.2. Uw Raad oordeelt dat feiten die zich uitsluitend in de familiale sfeer afspelen niet automatisch kunnen worden gelijkgesteld met een verstoring van de openbare orde (RVV, nr. 227.901 van 18 december 2019)

De verwerende partij erkent zelf dat de feiten zich in het gezin hebben voorgedaan, maar trekt hieruit zonder verdere motivering conclusies inzake openbare orde. Dit is juridisch onaanvaardbaar.”

3.3.2. Artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet machtigt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling die door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Wanneer dat bevel, zoals in deze zaak, gepaard gaat met de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van een bedreiging voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet) en met een inreisverbod wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde (artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet), worden Unierechtelijke begrippen toegepast die hun grondslag vinden in de Richtlijn 2008/115/EG.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het begrip *"gevaar voor de openbare orde"*, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*, pt. 50 en 60). De beoordeling gebeurt per geval. Tot de relevante gegevens behoren de aard en de ernst van de feiten en het tijdsverloop sinds het plegen ervan (*Zh. en O.*, pt. 61-62).

De gemachtigde steunt zijn beoordeling niet op de loutere veroordeling, maar op het persoonlijke gedrag dat eruit blijkt. Verzoeker is op 6 januari 2023 veroordeeld tot vijftien maanden gevangenisstraf wegens slagen en verwondingen en opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op de partner met wie hij samenwoonde. De gemachtigde leidt uit deze feiten *"een gevaarlijke ingesteldheid"* en *"een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer"* af en beklemtoont dat de feiten binnen de huiselijke sfeer werden gepleegd. Deze motivering houdt meer in dan een verwijzing naar de veroordeling op zich en betreft de aard van het gedrag dat eraan ten grondslag ligt. Een effectieve gevangenisstraf van vijftien maanden wegens opzettelijke slagen op de partner is geen onaanzienlijke strafmaat en weerspiegelt de ernst die de strafrechter aan de feiten heeft toegekend. Verzoekers betoog dat feiten gepleegd in de familiale sfeer niet automatisch een verstoring van de openbare orde uitmaken, miskent dat het EHRM het tegengaan van huiselijk geweld als een wezenlijke verplichting van de Staten hebben erkend (EHRM 9 juni 2009, nr. 33401/02, *Opuz t. Turkije*, par. 132 en 159; EHRM 2 maart 2017, nr. 41237/14, *Talpis t. Italië*, par. 100-101). De huiselijke setting versterkt de openbare-orderrelevantie van dit type feiten, in de mate dat de Staat verplicht is precies in die context effectieve bescherming te bieden.

Wat de actualiteit van de bedreiging betreft, voert verzoeker aan dat de feiten van begin 2023 dateren en dat een onderzoek naar recidiverisico of huidig gedrag ontbreekt. Het tijdsverloop sinds de feiten dient evenwel te worden afgewogen tegen het patroon dat zich in de tussenliggende periode heeft afgetekend. Verzoeker heeft na zijn Belgische veroordeling het grondgebied verlaten en werd in Hongarije gedetineerd. Hij is op 7 oktober 2025 naar België teruggekeerd en werd vier maanden later aangehouden. Hij toont op geen enkel ogenblik aan welke positieve evolutie hij sinds zijn veroordeling zou hebben doorgemaakt, noch voert hij enig element aan dat op rehabilitatie of een verminderd risico op herhaling wijst. Onder die omstandigheden

mocht de gemachtigde besluiten dat de uit het persoonlijke gedrag van verzoeker voortvloeiende bedreiging niet door tijdsverloop is uitgedoofd.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Vierde middel - De motivering van het inreisverbod is onvoldoende of niet toereikend

Er is geen illegaal verblijf of opzettelijke verstoring van de openbare orde want:

- *Verzoeker verbleef niet illegaal: zijn onvermogen om het verblijfsrecht te verlengen is uitsluitend het gevolg van zijn detentie*
- *De enkele veroordeling vormt geen bewijs van een actuele, concrete en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, zoals vereist door wet en rechtspraak.*

Bovendien, het inreisverbod schendt het evenredigheidsbeginsel, dat inhoudt dat elke maatregel die de rechten van een persoon beperkt, passend, noodzakelijk en in verhouding moet zijn tot het nagestreefde doel.

Bij de beoordeling van proportionaliteit dient rekening te worden gehouden met:

- *Het duurzaam en legaal verblijf van verzoeker in België.*
- *Het feit dat het vermeende illegale verblijf tijdelijk en onvrijwillig was.*
- *Het ouder zijn van een Belgisch kind, dat in België woont en afhankelijk is van verzoeker.*

Gelet op deze omstandigheden de opgelegde maatregel zwaarder dan noodzakelijk en schendt zij het evenredigheidsbeginsel zoals toegepast in de Belgische en Europese rechtspraak.”

3.4.2. Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De wet voorziet geen bovengrens. De gemachtigde bepaalt de duur, rekening houdend met alle omstandigheden van het geval.

De kwalificatie als ernstige bedreiging steunt op dezelfde elementen die onder het derde middel werden besproken. De gemachtigde mocht uit het persoonlijke gedrag van verzoeker — zoals dat blijkt uit de veroordeling van 6 januari 2023 tot vijftien maanden effectieve gevangenisstraf wegens partnergeweld en zoals nader gepreciseerd in de motivering — afleiden dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Wat de duur van acht jaar betreft, verwijst de bestreden beslissing naar de aard van de feiten, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Verzoeker brengt geen concreet element aan dat tot een kortere duur zou nopen. Hij toont geen tekenen van rehabilitatie, geen recente positieve evolutie en geen banden met België die een mildere maatregel zouden rechtvaardigen. Een effectief uitgeoefend gezinsleven met zijn zoon werd, zoals onder het eerste middel werd vastgesteld, niet aangetoond.

Verzoekers betoog dat hij niet illegaal verbleef omdat zijn detentie hem belette zijn verblijfsrecht te verlengen, mist feitelijke grondslag. Zijn verblijfskaart werd op 20 april 2023 ingetrokken in het kader van zijn ambtshalve schrapping, dus vlak na zijn Belgische veroordeling en niet als gevolg van zijn latere detentie in Hongarije. Die latere detentie is niet de oorzaak van het verlies van zijn verblijfsrecht, maar een gevolg van zijn eigen handelen. Sinds zijn terugkeer naar België op 7 oktober 2025 heeft verzoeker geen verblijfsaanvraag ingediend en heeft hij zich evenmin bij de gemeente aangemeld. Op het ogenblik van de bestreden beslissing verbleef hij dus illegaal in het Rijk. Zijn betoog over een *“duurzaam en legaal verblijf”* houdt geen rekening met deze chronologie. Verzoeker toont aldus niet aan dat het inreisverbod niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.5. Waar verzoeker tenslotte een *“vijfde middel”* aanvoert, betreft dit een verzoek tot opschorting van de uitvoering van de bestreden beslissingen. Dit is geen middel gericht tegen de wettigheid van die beslissingen, maar een vordering tot schorsing die desgevallend het voorwerp kan uitmaken van een afzonderlijke procedure. Zoals blijkt uit [4. Korte debatten], wordt *in casu* de schorsing als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT